

Jsme na rozdíl od Švejka zamířili s ohaříkama. Teda ke krmelci, aby to bylo jazykově správně.

Dostala jsem to povolení donést tam občas svačinku, tak jsem to hnedle hodlala uvést v praxi. Když jsme vyklízeli v létě Domeček, našli jsme tam, jak jsem už psala, spoustu pokladů. Jedním z nich byla festovní "kabelička" přes rameno, zelená, nepromokavá, pěkně s třema přihrádkama. A skorem úplně nová. Jen v ní byly tři pidi klíče. Ne do zámku, ale na matky. Ale jinak fakt funglovka. Naprosto ženijní na venčení. Do jedny kapsičky nacpu dobrůtky, do druhý narvu balonky a do tý třetí vecpu mobila. Víc nepotřebuju. Dalším z pokladů je celokoženej batůžek. Krásnej a velkej tak akorát. Přesně na to, donést v něm do krmelce jablka a mrkvu a ještě se mi tam vejdou aportýrovací kachny. Tak šup tam s nima a jde se.

Taliprd se mohla zbláznit, když jsem kachny sbalila. A venku na zahradě skákala jak přes švihadlo. Jak jsem ovšem předpokládala, venku pak bylo všechno trošánek jinak. Protože tam má priority hozený zkrátka jinam. Nicméně kachny přišly ke slovu až pozdějš. Nejprv jsme se jen tak courli. Nejdřív "naší" loukou za Domečkem, kde jsme se opět stavili na jablíčka na ledu. A pak pěkně úvozem kolem voraniště, kde opět hovado flekaté lítalo jako magor. Loukou pod ním jsme došli na konec remízku, kde končí i to oraniště. Vyšli jsme na louku za ním kousek nahoru a tam jsem chtěla ohaří práci. Abych jim to udělala míň jednoduchý využila jsem onoho zoranýho prostoru a posílala kachny tam. Páč milý voraniště dycinky kachnu pohltilo a ohaří ji museli vyhledávat mezi vysokýma hroudama zapadanýma sněhem.

Rumíček pracoval pěkně a spolehlivě, s Tali jsem se musela zpočátku trošku potrápít, jako vždy. Ona se řídí heslem: "Nezatlačíš-nepracuju" . Bohužel se to prostě přepsat nepodařilo. Vždycky si při tom vzpomenu na Peťu, kdy její bývalý přítel měl nedávno na výcvik taky mladou germánku. A prostě pokud chtěl, aby pracovala, musel ji to vždycky zdůraznit. Ne, že by se to třeba vysvětlilo jednou, nebo v počátcích a pak už by pes byl spolehlivej. Ne, pokud se to neudělá, a to bohužel pokaždý, bere se to jako, že: "Hahaháá, jááá si létám, já se vznáším, nadzvukovou rychlostí. A makat nebudu. " Pokud je to zdůrazněno, tak dojde k: " Ahá, jo takleenc, tak jo, tys to myslel vážně? Tak jo. " a maká se předpisově. No. Tak to prostě je. Úlevou mi jest vědomí, že to halt není úplně moje vina. Peti ex má za sebou několikanásobně víc psů, který mu prošli rukama při loveckém výcviku. Není to žádný hrubián, psům rozumí a umí s nima pracovat. A to tak, že kolikrát s ním psi pak logicky makají líp, než s majitelem. Z týchle germánky ovšem byl taky tak jako zaskočen. Asi podobná vada matryjálu, jak u nás, či čo. A teda stejně jako já byl z toho otrávený. Což je značně pochopitelný. Když na to nemáte náuru, je to voprúz. Jak už jsem se xkrát tady svěřovala. Tak úleva je aspoň v tom, že teda v tom nejsem sama.

Nicméně, pak jsme si to užili myslím všichni pořádně včetně flekatý rebelky, kterou to naaajednou začlo vlastně taky bavit. Když jsme skončili, šla si Tali počítat myše, protože nic

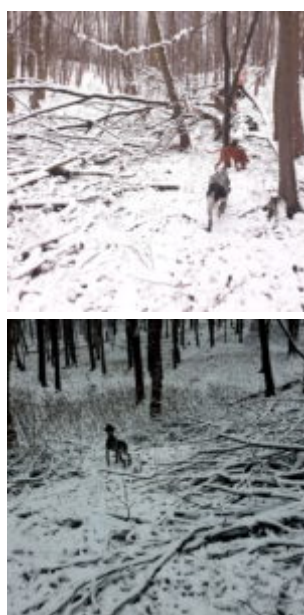
jinýho neumí ☐ a nic jinýho ji tak nebaví.

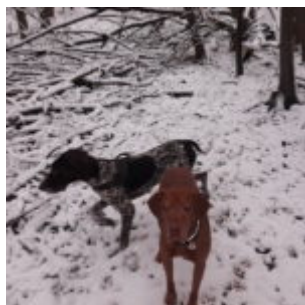

A my si s Rumíčkem

blbli s balonkem. A při tom jsme se postupně přibližovali k okraji lesa. Tam jsem si pak volně poletující Tali přivolala a vešli jsme tam hezky civilizovaně po cestě. Krmelec je nedaleko cesty, dobře přístupný, takže jsme tam byli coby dup. Ke zklamání ohaříků jsem jablka nakrájený na půlky, nezačala rozdávat a místo toho je, stejně jako mrkev umístila k voňavému senu v krmelci.

A pak jsme si šli zacvičit s kachnama v terénu lesa,

kteřej taky skýtá různý vychytávky, jak to aportýrování psům udělat trošku složitější, než jen sem a tam. Tady jsem navíc pro oba vždy dala do hry kachny dvě. Je pravda, že jak jsem psala, Tali do tý spolupráce obecně není nějak žhavá, ale když se pak nažhaví /většinou se musím teda před tím nažhavit já □ □ / , tak pak pracuje docela hezky a když to vezmu zpátky k začátkům, tak úplný sci-fi u ní je, že zvládla pochopit, že po prvním aportu, se po velkokynologickým povelu “Další” ,vydá zpátky do terénu pro tu druhý aport. Po práci má přijít odměna a tak jsme jako odměnu vyrazili zkoumat les. Je teď krásně přehlednej, takže paráda. Tali se chovala příčetně a tak jsem ji mohla nechat velkovolno. Kterýho nezneužila a naopak jsem ji vůbec nemusela volat, vracela se sama a netrhala dálky. Pěěěěkně jsme si to tam prolezli.

V jeden moment udělala Tali něco, co mě překvapilo. Zatímco my jsme si s Rumíčkem kutili “ťapičky” na pařezu a střídali je se “zadní” , což je povel pro to, že po předních ťapičkách má na pařez vystoupat zadníma, ona si pobíhala kolem s čumesem u země a nevěnovala nám pražádnou pozornost. Možná zdánlivě, jak se pak ukázalo. Když jsem ji totiž poté přivolala, dohrnula se nadšeně k nám a rovnou zamířila na pařez, kam našla celá. Já jsem po ní nechtěla nic, jen aby přišla. Možný jsou dvě varianty - že to udělala spontánně, protože pařez viděla, což ale u ní nějak moc nevnímám jako pravděpodobný. A nebooo, nás celou dobu po očku pozorovala a vnímala a čekala na svou chvíli. Jestli jo, je to docela překvapivý.

Vyšli jsme z lesa zpátky na louky a já tam využila řídkýho remízku s hlubším rigolem uprostřed. Usadila jsem ohařiska kus od remízku, došla k jeho okraji a mrskla obě kachny za něj. Poté jsem ohařiky poslala pro aport. A zatímco Rumoušek to vzal přímo křoviskama a rigol překonal jak koník Taxis, Tali to.....oběhla. To mě opět trochu překvapilo. Ona, která se s ničím nemaže, proletí maliním jako nůž, teď dělá dámičku a obíhá to? A hlavně - jako jí

to došlo, že to může oběhnout? Vždycky do všeho vletí napřímo a kolikrát hrozí, že se přizabije, protože překážku nevnímá jako nepřekonatelnou a tak nějak hlavně nechápe, že se dá oběhnout. Asi se tady zúročily všechny naše pokusy naučit jí povel okolo. Každopádně oběhla, popadla hned z první a zpátky už se vrátila kupodivu přímou cestou. Stříhli jsme si to ještě párkrát a pak už se šlo zpátky. Pod bukovým lesem k šípkovému remízku, kde jsem nechala další dvě lojovky koule pro sýkorky, který už rajtovaly ve větvích. Než jsem sem začla s lojovkami chodit, nějak výrazně jsem pohyb ptactva nezaznamenala. Teď to tam vždycky, když to jdu vyměnit, poskakuje, jak v cirkuse ☹️. Mimochodem spotřeba ptačího krmiva vystoupala letos do značných výšek, když přibylo krmení ještě v Domečku.

Nooo a potom jsme se tak lážo-plážo (já) vraceli úvozem domů, prošli loukou zpátky k nám a šup zpátky do tepla. Po návratu Rumíček neměl pravděpodobně dost a když si všiml kachen sušících se na kamnech, stál frontu na kachnu jak za totáče ☹️.

Vydržel tam značně dlouho a lehnout si šel až poté, co mu to bylo doporučeno, páč u toho klimbal, joudík jeden ☹️.